

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **K. H.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-317/BA-BA01-BA03-Z-2026 ze dne
19. 3. 2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud opět vyjádřil k tomu, zda je možné zajišťovat občany Ukrajiny za účelem vyhoštění. Oproti svým předchozím rozhodnutím dospěl k závěru, že to to

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

možné: po právní stránce není vyhoštění zcela vyloučeno, po skutkové stránce se žalovaný možnostmi vyhoštění zabýval dostatečně.

I. Řízení před žalovaným

2. Žalobce byl dne 9. 3. 2026 zajištěn podle zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování, neboť se na něj vztahuje cizozemské rozhodnutí o navrácení. V zařízení pro zajištění cizinců podal žádost o mezinárodní ochranu. Následně jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Shledal, že žádost žalobce je účelová, podaná jen se záměrem mařit případné vyhoštění žalobce. Vyhoštění je přitom reálné: sám žalobce uvedl, že se může vrátit na západ Ukrajiny, a tato oblast je vzdálena bojům, takže návratu s vysokou pravděpodobností nic nebrání.

II. Řízení před soudem

3. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce je občanem X. V jeho případě je tedy dána překážka vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců (ruská invaze na Ukrajinu). Dále pak žalobce poukázal na to, že mu v ČR byla udělena dočasná ochrana, takže podle § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., by mělo být řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce přerušeno a žalobce nemá postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Za toho stavu není splněna základní podmínka zajištění.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Případná možnost realizace správního vyhoštění žalobce byla řádně zkoumána. sám žalobce připustil možnost návratu na Ukrajinu; tuto možnost také připouští judikatura Nejvyššího a Ústavního soudu. Obecně ji také připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva s tím, že je třeba zkoumat konkrétní podmínky v zemi původu, a to i s přihlédnutím k možnosti vnitrostátního přesídlení. To je podle žalovaného právě na Ukrajině možné, jak se za čtyři roky války ukázalo na základě skutkových zjištění o návratu občanů Ukrajiny a rozsahu bojů.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

5. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
6. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odpovídají požadavkům Soudního dvora.

7. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná. Ve věci byly formálně dány důvody se domnívat, že žalobce podal formulář žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že mírnější opatření nebudou účinná. V poměrech souzeného případu ani nebyl důvod se domnívat, že vyhoštění žalobce není reálné. Za toho stavu může zajištění plnit svůj účel zajistit přítomnost žalobce právě pro výkon vyhoštění.
9. Jiné právní či skutkové otázky žalobce nerozporoval a ani soud z vlastní činnosti neshledal žádné pochybení. Podrobně se soud proto zabýval jen námitkami žalobce.
10. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

11. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli. V této souvislosti soud pochybení žalovaného neshledal.

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění

12. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
13. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019, odst. 26–27; č. j. 35 A 27/2024-25 ze dne 5. 9. 2024, odst. 13–14): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).

14. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU].
15. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění.
16. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně: žalobce se od roku 2022 neoprávněně pohyboval na území ČR, Maďarska a Německa, podle záznamu v Schengenském informačním systému se na žalobce vztahuje německé rozhodnutí o navrácení. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co vyšla najevo neoprávněnost jeho pobytu a co byl zajištěn. Před orgánem policie uvedl, že mu s výjimkou války nic nebrání v návratu na Ukrajinu. *Prima facie* tedy žalobce netvrdil žádný azylově relevantní důvod [možnou kvalifikaci vážné újmy z důvodu nerozlišujícího násilí v ozbrojeném konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu soud ponechává stranou, protože žalobce takto svou argumentaci fakticky nevedl; nadto představuje situace nerozlišujícího násilí na západě Ukrajiny spíše nízké nebezpečí].
17. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce původně neměl v úmyslu hledat v České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem hrozícího vyhoštění.
18. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se nucenému výkonu vyhoštění, nebo je alespoň ztížit. Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Neúčelnost zajištění při absenci reálné hrozby vyhoštění

19. Výše soud konstatoval formální naplnění podmínek existence oprávněných důvodů se domnívat, že formulář žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl podán pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S ohledem na ukrajinskou státní příslušnost žalobce je však tento závěr upravit v tom smyslu, že je třeba se výslovně zabývat tím, zda je hrozba vyhoštění žalobce aktuální.
20. V samotném řízení o zajištění nebude žalobce vyhošťován (to je předmětem jiných řízení), takže není mnoho důvodů při zajišťování uvažovat nad tím, do jaké míry bude ono hrozící vyhoštění proveditelné. Tento náhled by bylo možné přijmout ve vztahu k běžným případům zajištění, kde skutečně není věcně ani procesně prostor blíže předjímat

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

proveditelnost vyhoštění.

21. Provedení vyhoštění je nicméně hlavní účel sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní až v režimu zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019-27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle § 46a zákona o azylu zdejší soud konstatoval opakovaně a na tomto názoru trvá.
22. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má *zajišťovací povahu*, nikoliv pořádkovou či trestní povahu: účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).
23. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě nelze cizince zajistit „pro pořádek“ a vyčkávat až 180 dnů, co se stane. Pokud je vyhoštění *a priori* vyloučeno, nelze je považovat za hrozící ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění nemůže plnit svůj *zajišťovací* účel a bylo by svévolné. V nedávné době z toho důvodu Krajský soud v Plzni opakovaně zrušil rozhodnutí o zajištění ukrajinských občanů (srov. např. rozsudky č. j. 35 A 20/2025-44 ze dne 26. 9. 2025; 17 A 7/2026-31 ze dne 23. 2. 2026; č. j. 35 A 6/2026-50 ze dne 26. 2. 2026; č. j. 33 A 13/2026-72 ze dne 23. 3. 2026).
24. Žalovaný v této souvislosti správně odkázal na závěry dvou českých vrcholných soudů, podle kterých agrese Ruské federace nepostihuje území Ukrajiny se stejnou intenzitou. Obecné poměry v zemi původu samy o sobě brání přemístění osoby do této země z důvodu hrozícího porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze v extrémních případech. Podstatné přitom je, zda samotná přítomnost na území tohoto státu vystavila riziku špatného zacházení. Bezpečnostní situace na Ukrajině tedy má svůj význam, ale při zohlednění individuálních okolností případu včetně možnosti vnitrostátního přesídlení (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 1054/25 ze dne 17. 6. 2025; usnesení NS sp. zn. 7 Tdo 273/2025 ze dne 16. 4. 2025).
25. Tento náhled odpovídá judikatuře Evropského soudu pro lidská práva¹ i aktuální rozhodovací praxi např. německých soudů, které po právní ani skutkové stránce neshledaly existenci obecné překážky vycestování na Ukrajinu.²

¹ Srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci F. G. proti Švédsku č. 43611/11 ze dne 23. 3. 2016, odst. 129; rozsudek ve věci Sufi a Elmi proti Spojenému království č. 8319/07 a 11449/07 ze dne 28. června 2011, odst. 218.

² Srov. např. rozhodnutí VG Karlsruhe sp. zn. A 6 K 9149/25 ze dne 20. 1. 2026; VG Berlin sp. zn. VG 39 K 441/24 A ze dne 25. 8. 2025; VG Bayreuth sp. zn. B 5 K 24.31929 ze dne 13. 10. 2025 (s dalším odkazy na prejudikaturu různých německých správních soudů; ke dni vyhlášení tohoto rozsudku dostupné na <https://milo.bamf.de>).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

26. Nyní souzený případ se podstatně liší od těch předchozích souzených zdejším soudem:
- Žalovaný poprvé učinil úvahu o proveditelnosti vyhoštění přímo v rozhodnutí o zajištění. Odkázal na to, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, která je podstatně méně zasažena agresí Ruské federace, i na vyjádření samotného žalobce o možnosti návratu.
 - Tuto úvahu žalovaný ve vyjádření doplnil i odkazy na konkrétní zdroje informací o skutkovém stavu na Ukrajině. Soud toto doplnění nepovažuje za nepřipustné *doplňování rozhodovacího důvodu*, ale *pouhé a přípustné prohloubení argumentace* v reakci na podrobnou argumentaci žalobce, která zazněla teprve v žalobě. V obecné rovině také zdejší soud poukazuje na aktuální rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-150/24 Aroja ze dne 5. 3. 2026, kde Soudní dvůr upozornil na to, že rušení rozhodnutí o zajištění z formálních důvodů, přestože materiální podmínky pro zajištění jsou stále splněny, narušuje užitečný účinek unijního práva. I z toho důvodu by mělo být přípustné, aby správní orgán svou argumentaci mohl doplnit a prohloubit, neboť primárním hlediskem unijního práva nejsou vnitrostátní specifika řízení podle soudního řádu správního, ale soulad s unijním hmotným právem.
 - Sám žalobce dne 9. 3. 2026 před orgány policie skutečně uvedl, že se na Ukrajinu vrátit může. Jediný důvod, pro který se nechce vrátit, je hrozba odvodu do armády. To ovšem *prima vista* nepředstavuje relevantní důvod mezinárodní ochrany ani důvod zakládající překážku vycestování.
 - Ve správním spisu nelze dohledat žádné skutečnosti, které by proveditelnost zajištění vyvracely. Soud k tomu pracovně prověřil i aktuální dostupné informace o situaci na Ukrajině a nenalezl žádnou, která by vypovídala o vysoké míře nebezpečí pro civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny.³ Protože nenalezl žádný potenciální zdroj skutkových zjištění *ve prospěch* žalobce, neprovedl doplnění dokazování těmito informacemi. Prověřené informace soud pouze zařadil do soudního spisu a neučinil nich žádná skutková zjištění (právě proto, že dokazování neproběhlo).
27. Oproti předchozím případům souzeným zdejším soudem tedy nelze ve vztahu k žalobci bez dalšího a již od počátku pochybovat o tom, že by mohl být vyhoštěn. Aktuální poměry na Ukrajině i aktuální rozhodovací činnost to nevylučují a žalovaný si o tom učinil úvahu již v před vydáním napadeného rozhodnutí. Nebylo tedy prokázáno, že vyhoštění žalobce na Ukrajinu je na základě zásady nenavrácení vyloučeno *na dobu neurčitou* (srov. rozsudek SD EU ve věci C-663/21 BFA ze dne 6. 7. 2023). Lze ostatně poukázat na to, že Spolková republika Německo vydala rozhodnutí o navrácení žalobce, tj. také vychází z toho, že navrácení je možné.
28. Krajský soud v Plzni nepřehlédrl, že žalobce má *prima facie* obecný nárok na dočasnou ochranu i nárok na specifické povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, protože žalobce v minulosti dočasnou ochranu v ČR požíval (podmínky tedy byly v minulosti splněny, není důvod se domnívat, že by na něj uplatní vylučovací klauzule podle čl. 28

³ Informace OAMP *Bezpečnostní situace v západních oblastech Ukrajiny, Přeshraniční pohyb* ze dne 12. 1. 2026; MV ČR *Zjišťovací mise Ukrajina* z února 2026.

směrnice o dočasné ochraně). *Tento nárok však žalobce aktuálně neuplatnil.*

29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne jasný závěr o podmíněnosti tohoto nároku podáním žádosti v ČR a současnou absencí dočasné ochrany, resp. specifického povolení k pobytu v jiném členském státu EU. To znamená, že dočasná ochrana se na žalobce může v ČR uplatnit jen pokud o ni požádal a prokázal, že ji nepožívá v jiném členském státu (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 273/2023-27 ze dne 1. 4. 2025, č. 4683/2025 Sb. NSS; č. j. 1 Azs 174/2024-42 ze dne 3. 4. 2025, č. 4682/2025 Sb. NSS). V souzeném případě ze spisu plyne, že žalobce *v minulosti pozbyl* zvláštního oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR. Zároveň z ničeho nevyplyvá, že by žalobce opětovně žádal o přiznání pobytu za účelem dočasné ochrany a že by bylo možné této žádosti vyhovět. Argumentace žalobce § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb. tedy nemá oporu ve skutkových okolnostech jeho případu. Jen na okraj tak lze stručně uvést, že podmínkou zajištění podle § 46a je *podání žádosti o mezinárodní ochranu*, nikoliv zvláštní postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
30. Odlišnému posouzení zajištění občana Ukrajiny oproti předchozím případům nebrání ani stávající judikatura Nejvyššího správního soudu. Tento soud svůj názor o nemožnosti uložit povinnost vycestovat formuloval obecně, bez vztahu k nějakým konkrétním zjištěním o stavu na Ukrajině. To platí tím spíše pro aktuální rozhodnutí, která se možnou změnou skutkového stavu nezabývala (srov. např. usnesení č. j. 9 Azs 9/2026-84 ze dne 24. 2. 2026; č. j. 1 Azs 174/2025-36 ze dne 22. 10. 2025). Poměry v zemi původu jsou přitom podle judikatury vrcholných soudů zásadní.
31. V nynější věci je jiný obsah napadeného rozhodnutí a zároveň i jiný obsah skutkových zjištění žalovaného. Obojí vypovídá o možnosti návratu alespoň na západ Ukrajiny, kde je nebezpečí pro civilní obyvatelstvo ojedinělé. Skutkový základ posouzení je tedy podstatně odlišný. Zdejší soud proto rozhodnou otázku musí posoudit v tomto novém světle; nemůže vycházet z nějaké obecné precedenční závaznosti skutkově neodůvodněných rozhodnutí v jiné věci, byť by je učinil Nejvyšší správní soud.
32. Za toho stavu tedy žalobce formálně naplnil podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a tento zajišťovací institut může také vést k naplnění svého účelu: není jasné, že by žalobce v dohledné době nemohl být vyhoštěn na Ukrajinu. Provedení vyhoštění tedy stále zůstává reálné a zajištění plní svůj účel.

Neúčinnost zvláštních opatření

33. Žalobce se nedovolával uplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. V této souvislosti soud pochybení žalovaného neshledal.
34. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
35. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce. Žalobce se opakovaně neoprávněně pohyboval po území států EU a mařil rozhodnutí o navrácení vydané Německem. Tyto okolnosti zavdávaly pochybnost o tom, zda žalobce bude ochoten spolupracovat se státními orgány. Za toho stavu žalovaný nepochybil, když konstatoval

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předpokládanou neúčinnost mírnějších opatření. V obecné rovině jsou jeho úvahy souladné s tím, co správní soudy judikují setrvale (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).

V. Závěr

36. Z uvedených důvodů soud k závěru, že formálně byla dána řada důvodů pro zajištění žalobce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Oproti předchozím případům ukrajinských státních příslušníků je dána i účelnost zajištění. Žalobce může být v dohledné době navrácen na Ukrajinu, omezení jeho osobní svobody tak plní svůj základní, zajišťovací účel.
37. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. dubna 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.